

Trinásta nedeľa v období cez rok B

27. júl 2021

Mk 5, 21 - 43

Milé sestry a bratia v Kristovi

Každý kto prišiel do kontaktu s modernou medicínou, musel žasnúť, čo všetko dnes dokáže. Nielen vďaka prístrojom, ale aj poznaniu, ktorým dnes lekári disponujú. Možno niekedy preto očakávame od lekárov a medicíny až nemožné, niekedy sa nevieme zmieriť s tým, že aj lekári sú len ľudia. Ak na druhej strane počujeme o voľakedajšom liečení, ako napr. v dnešnom evanjeliu, priznáme, že na tom síce môže byť niečo pravdy, ale inak sa na celé pozeráme s istou dávkou skepsy.

Súčasný vývoj má ale nielen svoju lesklú stránku, ale aj odvrátenú, menej príťažlivú. Dnes mnohí varujú, že na choroby a samotných pacientov - podobne ako na všetko ostatné (ako nakoniec aj na druhých ľudí) - sa pozeráme už len ako na vonkajšie objekty. V prípade medicíny na objekty, na ktorých treba spraviť určité výkony, aby sa dosiahol žiadaný efekt. Pacienta vnímame cez laboratórne vyšetrenia, samotný ľudský prístup niekedy pokrívajú. Pred časom som počul sťažnosť jedného lekára, že dnes už mnohí zástupcovia lekárskeho cechu sa už dokonca ani nevedia dotknúť pacienta. Je to síce obrazne povedané a bohužiaľ netýka sa to len lekárov. Už aj v iných profesiách sme často napadnutí týmto neduhom vyplývajúcim z moderného spôsobu myslenia. Súčasný pápež už dokonca aj duchovným pastierom pripomína potrebu prekonávať hranicu kontaktu, na ktorej sa deje všetko podstatné. To má na mysli svojim známym prirovnaním k pachu po ovciach.

Čo nám dnešné evanjelium chce povedať? V prvom rade poukazuje na liečivosť dotyku. Ježiš v evanjeliách často prekonáva hranicu dotyku. Dotyku nielen fyzického, ale aj sociálneho - vstupuje do sféry druhých ľudí a druhým umožňuje mať účasť na jeho živote, na jeho blahodarnej liečivej sile. To nie je práve málo. Dnešné evanjelium chce povzbudiť nielen lekárov, ale aj zástupcov ostatných profesií, aby sme sa nebáli dotyku. Možno ste počuli, že prvých kresťanov niekedy ich súčasníci nazývali terapeutos – liečitelia. Vo vtedajšej spoločnosti totiž prví kresťania pôsobili liečivo. Dotyk Ježiša Krista a jeho božieho kráľovstva ozdravoval nielen ich duše a srdcia. Jeho liečivý dotyk zároveň pôsobil (a aj dnes chce pôsobiť) na celého človeka, na ľudskú dušu, ducha, ale postupne ozdravovať aj ostatné, menej vnútorné sféry života. Prvou z nich je telo, telesné neduhy, choroby. Niekedy zabúdame na to, že dotyk s Kristom, s jeho posolstvom postupne ozdravoval nielen choroby, ale aj sociálne, spoločenské vzťahy, celkový postoj k životu. Svojich vyliečených súčasníkov často vracal do ich pôvodného sociálneho prostredia, z ktorého ich vyhnali choroby či vnútorné neduhy, obavy, strachy. Podobne chce Kristus liečiť aj naše spoločenské a sociálne vzťahy, Ježiš Kristus nám nakoniec pomáha vyrovnať sa aj s tým posledným.

Možno o tom všetkom síce vieme, ale už aj my sme podľahli vplyvom moderného myslenia a kresťanstvo na nás pôsobí len ako akýsi dodatok k tomuto svetu, ako niečo zvonka, niečo navyše. Kresťanstvo môžeme skúmať, hodnotiť, ale chýba nám k nemu vnútorný vzťah. Často ho už vnímame len ako morálnu výzvu, niečo, do čoho sa musíme umelo siliť, čo sa nám aj tak príliš nedarí.

Asi by sme sa mali zmeniť svoj prístup. Dotknúť sa Krista, kresťanstva tak, aby on ozdravil celé naše bytie. Aby sme sa aj na svet a ľudí prestali pozeráť len ako na vonkajšie nezávislé objekty. Aby sme vo svete začali vidieť stvorenie, vyššiu moc, ktorá nás presahuje. Aby sme si uvedomili, že svet nie je len objektom nášho pozorovania, ale svet tvoríme spolu s ostatnými ľuďmi. V prvom rade s tými, ktorí žijú a vytvárajú svet spolu s nami tu a teraz, ale aj s tými, ktorí žili, zápasili pred nami aj s tými, ktorí raz prídu po nás. Svet nemôže byť len izolovaný objekt, svet môžeme zakusovať len ako zdieľaný svet, ako zdieľané svety.

Nečakajme naivne od Boha, že zasiahne do sveta ako voľakedajší zázračný stroj, a my sa budeme len prizerať na spôsob nezaujatých divákov. K tomu nás viera nechce povzbudiť. Skôr by sme si mali viac vážiť jeden druhého, mať k sebe väčšiu vzájomnú úctu. Kresťanská láska nemôže byť vonkajšou nálepkou, ktorá je nalepená na myslenie, ktoré už celkom podľahlo dobe. Kresťanská spolupatričnosť by mala byť vzduchom, ktorým dýchame život. Vzduchom, ktorý je nám prirodzený.

Viliam Arbet